

η μοναξιά του
ΤΟΞΟΤΗ
ΜΙΑ SHERIDAN

μετάφραση
Μαρία Ευγενία Κουτσάκου

Elxis

Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο
στους αναγνώστες από όλο τον κόσμο,
που αγάπησαν πρώτοι ένα σιωπηλό αγόρι
και το βοήθησαν να βρει τη φωνή του.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τρέιβις – Επτά χρονών

«*Μ*αμά, τι έπαθες;» Περιπατούσα αργά προς το μέρος της κι έβλεπα την πλάτη της να τραντάζεται, ενώ η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Ήταν καθισμένη στο τραπέζι της κουζίνας, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια της, και έκλαιγε σιωπηλά.

Όταν άκουσε τη φωνή μου, ανασηκώθηκε. Τα μάγουλά της είχαν μουσκέψει από τα δάκρυα, αλλά τα σφιγμένα χείλη της έδειχναν περισσότερο θυμό παρά θλίψη. Αυτό γινόταν πολύ συχνά. Διαφορετικό συναίσθημα να φανερώνει το βλέμμα της και διαφορετικό τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά της. Άλλοτε, ακόμα και τα λόγια της ήταν αντιφατικά. Με μπέρδευε τόσο που δεν ήμουν σίγουρος αν έπρεπε να μείνω εκεί, για να τη βοηθήσω, ή να φύγω μακριά της.

Ο μπαμπάς μου δεν με μπέρδευε καθόλου. Όταν χαμογελούσε, χαμογελούσε όλο το πρόσωπό του. Ενώ, όταν ήταν λυπημένος, το καταλάβαινα ξεκάθαρα.

Ήταν συχνά λυπημένος, όμως με αγαπούσε πολύ και τον αγαπούσα κι εγώ. Ήταν ο ήρώάς μου και κάποια μέρα, που θα γινόμουν αστυνόμος σαν εκείνον, δεν θα ήταν πια λυπημένος, γιατί θα ένιωθε περηφάνια και ευτυχία.

Η μαμά μου όρθωσε το ανάστημά της και πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ο πατέρας σου μας εγκατέλειψε», είπε.

Ενώ την κοίταζα αποχανωμένος, ένας δυνατός πόνος με χτύπησε κατευθείαν στην καρδιά. «Πού πήγε;» ρώτησα ψιθυριστά. Μήπως έφυγε για ταξίδι; Μήπως τον έστειλε η Αστυνομία για δουλειά, σε κάποια πόλη στην απέναντι όχθη της λίμνης;

«Έλα ντε!» φώναξε και, μονομιás, άρχισαν τα μάτια της να πετούν σπίθες, εκφράζοντας τον ίδιο θυμό που εξέφραζαν τα χείλη της. «Έφυγε σαν τον κλέφτη με τη θεία σου την Αλίσσα και τον εξάδελφό σου τον Άρτσερ. Προτίμησε να αλλάξει οικογένεια. Εμάς δεν μας θέλει άλλο».

Έκανα ένα βήμα πίσω, σε μια προσπάθεια να απομακρυνθώ από τη μητέρα μου και από τα λόγια που ξεστόμιζε. «Όχι», ψιθύρισα. «Ο μπαμπάς δεν θα με παρατούσε». Δεν μπορεί να με παρατούσε εκεί μαζί της. Με αγαπούσε. «Αποκλείεται να με παρατούσε», επανέλαβα.

«Ω, κι όμως το έκανε», είπε και δίχως άλλα δάκρυα στα μάτια, άρχισε να χτυπά τα μακριά νύχια της στο τραπέζι, προκαλώντας έναν ρυθμικό ήχο. Ταπ, ταπ, ταπ. Ήθελα να κλείσω τα αφτιά μου, να μην ακούω αυτόν τον ήχο. Ήθελα να πάψει επιτέλους. Να μην κλαίει. Να μη φωνάζει. Να μη χτυπά τα νύχια της. Ένιωθα ότι δεν μπορώ να ανασάνω.

Ένιωθα φόβο και δυστυχία.

Δεν ήταν δυνατόν να με παρατήσει.

Με αγαπά.

Παρ' όλα αυτά δεν έκλαψα. Ήμουν σκληρός σαν τον μπαμπά μου και δεν έπρεπε να κλάψω.

Η μαμά μου έστρεψε το βλέμμα της στο κινητό πάνω στο τραπέζι, καθώς συνέχιζε να χτυπά τα νύχια της όλο και πιο δυνατά, όλο και πιο γρήγορα. Ταπ, ταπ. «Μάλλον όμως δεν θα μείνω με

σταυρωμένα χέρια», μουρμούρισε και, ενώ οι άκρες των χειλιών της λόξεψαν προς τα πάνω, τα μάτια της παρέμειναν θυμωμένα.

Άρπαξε το κινητό και άρχισε να πατά τα κουμπιά, για να καλέσει κάποιον.

«Γιατί έφυγε, μαμά;» ψιθύρισα, μα η φωνή μου έσπασε. Ήλπιζα ν' ακούσω μια διαφορετική απάντηση, όχι εκείνη που μου είχε δώσει προηγουμένως. Χρειαζόμουν απεγνωσμένα μια λογική εξήγηση. «Γιατί;»

Η μαμά μου σταμάτησε να πληκτρολογεί το νούμερο και σήκωσε το κεφάλι της. Με κοίταξε για λίγη ώρα και είπε: «Επειδή έχω τη δεύτερη θέση, Τρέιβις. Έχουμε και οι δύο τη δεύτερη θέση στη ζωή του. Αυτό συνέβαινε πάντα».

Ένωσα κάτι να μαραίνεται μέσα μου, κάτι να ραγίζει. Δες και ήμαστε εκείνα τα ζαρωμένα μήλα που πέφτουν στο χώμα της πίσω αυλής μας. Μπαμ και κάτω. Εκείνα που δεν τα θέλει κανένας.

Ερχόμασταν δεύτεροι. Δεύτεροι και τίποτα περισσότερο από δεύτεροι. Και στους δεύτερους δεν αξίζει ούτε ένα αντίο.

ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Τρέιβις

Τα νερά της λίμνης λαμπύριζαν, λίγο πιο πέρα από τα δέντρα. Καθώς έσπρωχνα την καγκελόπορτα στο σπίτι του ετεροθαλούς αδελφού μου, του Άρτσερ, για να ανοίξει, το τριξίμο των σκουριασμένων μεντεσέδων τάραξε την ησυχία του καλοκαιριάτικου δειλινού. Σχεδόν ταυτόχρονα ακούστηκαν φωνές και φασαρία, ενώ τα ανίψια μου –παρέα με τα μπάσταρδα σκυλιά τους– ξεχύθηκαν από το σπίτι για να με προϋπαντήσουν.

«Θείε Τρέιβις! Θείε Τρέιβις!» έσκουζαν τα αγόρια με μια φωνή. Τα λεπτά ποδαράκια τους ανέβαιναν με σβελτάδα την ανηφοριά και τα σκυλιά χοροπηδούσαν ολόγυρα κουνώντας την ουρά τους. Ήταν ολοφάνερο ότι όποιος εισέβαλλε στον ιδιωτικό χώρο τους, από διαρρήκτες μέχρι μαχαιροβγάλτες δολοφόνους, εκείνα θα τον καλωσόριζαν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

Γελώντας, έσκυψα και σήκωσα τον Κόνορ και τον Τσάρλι στην αγκαλιά μου, έναν σε κάθε χέρι. «Εγώ έχω δύο στομάχια!» δήλωσε ο Κόνορ. «Έτσι λέει ο μπαμπάς».

«Ένα από τα χαρακτηριστικά της οικογένειας των Χέλ είναι κι αυτό», του εξήγησα. «Έτσι καταφέρνουμε και γινόμαστε τόσο μεγαλόσωμοι και...»

«Τότε εγώ έχω τρία στομάχια μάλλον!» πετάχτηκε ο Τσάρλι, προσπαθώντας να ξεπεράσει τον δίδυμο αδελφό του.

Κοίταξα εξεταστικά την κοιλίτσα του και τον γαργάλησα στα πλευρά. Ο Τσάρλι ξέσπασε σε δυνατά γέλια. Επειδή τα σκυλιά συνέχιζαν να χοροπηδούν γύρω μου, έκανα ένα βήμα για να αποφύγω εκείνο το καφετί, που το στόμα του έμοιαζε να έχει ένα μόνο χαμόγελο. Δεν το εμπιστευόμουν καθόλου. Οποιοδήποτε πλάσμα χαμογελά ακατάπαυστα, σίγουρα κρύβει κάποιου είδους παράνοια.

«Θείε Τρέιβ, έχεις δει ελέφαντα;» θέλησε να μάθει ο Τσάρλι.

«Όχι από κοντά...»

«Έχεις δει αρκούδα;» είχε απορία ο Κόνор.

«Πάρα πολλές...»

«Ο ελέφαντας είναι πιο βαρύς και από αυτοκίνητο!» παρατήρησε ο Τσάρλι.

«Και οι αρκούδες κοιμούνται όλο τον χειμώνα! Ονομάζεται... χειμερινή άρκη», προσέθεσε ο Κόνор.

«“Χειμερινή άρκη”; Τι σημαίνει “άρκη”;» ρώτησα.

Ο Κόνор σήκωσε το χεράκι του και έκλεισε το στόμα του. Έπειτα, δήθεν συνωμοτικά, απάντησε: «Σημαίνει τριχωτός πισινός!»

Τα δύο αγόρια είχαν ξεκαρδιστεί και τα αδύνατα κορμάκια τους τραντάζονταν από τα γέλια. Μαζί τους γελούσα κι εγώ, αφού οι λέξεις «τριχωτός πισινός» ακούγονταν εξίσου αστείες σ' ένα πεντάχρονο αγόρι και σ' έναν άντρα στα τριάντα πέντε του. Ακόμα και στα εκατόν πέντε του, υποθέτω.

«Αγόρια», φώναξε η Μπρι, που μόλις είχε βγει με την έξι μηνών Άβερι στην αγκαλιά της. «Αφήστε τον θείο σας να πάρει μια ανάσα». Έπειτα μου χαμογέλασε και συμπλήρωσε: «Γεια σου, Τρέιβις».

«Γεια, Μπρι». Την ώρα που άφηνα κάτω τα αγόρια, πρόσεξα το ανεπαίσθητο νεύμα που έκανε ο Τσάρλι στον Κόνορ. Είδα τον Τσάρλι να σκοντάφτει και έσκυψα αμέσως να τον πιάσω, για να μη χτυπήσει στο ξύλινο πάτωμα της βεράντας.

«Αχά!» φώναξε ο Κόνορ θριαμβευτικά δίπλα μου, κρατώντας το πακέτο με τις τσιχλες που βούτηξε από την τσέπη μου, τη στιγμή που έσωζα τον αδελφό του από το υποτιθέμενο ατύχημα.

«Θεέ μου, εσείς είστε πραγματικοί Νίντζα», είπα στα αγόρια και τους κόλλησα πέντε, έχοντας εντυπωσιαστεί με τη μυστική συνεννόησή τους.

Εκείνα γελούσαν, ενώ η Μπρι τα κοίταζε αυστηρά με το ένα χέρι στον γοφό της. «Δεν είναι σωστό να ψάχνουμε τις ξένες τσέπες, αγόρια». Ύστερα γύρισε προς το μέρος μου. «Υποτίθεται ότι είσαι το όργανο του νόμου».

«Ποιος τα λέει αυτά;»

«Όλοι οι κάτοικοι του Πέλιον, φαντάζομαι».

«Α, ναι. Τώρα θυμήθηκα. Λοιπόν, η μητέρα σας έχει δίκιο. Η κλεψιά οδηγεί κατευθείαν στη στενή».

Ο Κόνορ με παρακολουθούσε με κάποιο ενδιαφέρον, αλλά, παίρνοντας τελικά την αθώα έκφρασή του, στράφηκε στη μητέρα του. «Μπορούμε να φάμε τσιχλα;» ρώτησε με απόλυτη σοβαρότητα, κρατώντας στο χέρι το αποδεικτικό στοιχείο του εγκλήματός του.

Η Μπρι στράβωσε το στόμα της. «Ξέχασες να πεις “παρακαλώ”», τον διόρθωσε. «Θα φάτε μόνο μία ο καθένας», συμπλήρωσε. Ένα πλατύ χαμόγελο φώτισε τα αγορίστικα προσωπάκια και ο Κόνορ έβγαλε βιαστικά δύο τσιχλες από το πακέτο.

Όταν τους έκανε νόημα η μητέρα τους, μπήκαν στο σπίτι φωνάζοντας: «Ευχαριστούμε, θείε Τρέιβις!» Καθώς προχωρούσαν τους άκουσα να συζητούν με περίσσιο ενθουσιασμό για το κάστρο

των Lego. Τούτοι οι δυο δεν είχαν μοιάσει ούτε στο ελάχιστο με τον ήσυχο ετεροθαλή αδελφό και ταυτόχρονα εξάδελφό μου.

Το μωρό με κοίταξε επιφυλακτικά, γέροντας το κεφαλάκι του στον ώμο της μαμάς του. Είχε αρπάξει με το παχουλό χεράκι την μπλούζα της, λες και διάβασε στο βλέμμα μου ότι πρόκειται να την απαγάγω από λεπτό σε λεπτό. Ένωσα κάπως προσβεβλημένος. Εγώ ήμουν εκείνος που οργάνωσε την κατάσταση, όταν της ήρθε η φαινή ιδέα να γεννηθεί καταμεσής της χειρότερης κακοκαιρίας όλων των εποχών, πριν από έξι μήνες. Γεννήθηκε στο σπίτι δίχως ιατρική επίβλεψη, αλλά φαίνεται ότι το ξέχασε κιόλας.

«Τον Άρτσερ γυρεύεις;» με ρώτησε η Μπρι.

«Ναι. Έφερα τα έγγραφα, που μου ζήτησε από το Αστυνομικό Τμήμα». Της εξήγησα και έβγαλα τα διπλωμένα χαρτιά από την πίσω τσέπη του παντελονιού μου. Ο Άρτσερ ήθελε να του εκτυπώσω τα στατιστικά στοιχεία για τα εγκλήματα στην πόλη μας – θα του χρειαζόνταν στην ετήσια συνάντηση των συμπολιτών μας, που θα γινόταν τον Ιούλιο.

Η Μπρι έγνεψε καταφατικά. «Ξάπλωσε τώρα αμέσως», διέταξε τον σκύλο που τριγύριζε στα πόδια μου.

«Μπρι, δεν είναι και τόσο καλή ιδέα. Είσαι παντρεμένη με τον αδελφό μου και εγώ είμαι δεσμευμένος. Πρέπει να με ξεπεράσεις επιτέλους».

Εκείνη ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά της. «Πολύ αστείο...»

Εστίασε το βλέμμα της στα σκυλιά, με σοβαρό μαμαδιστικό ύφος. Όταν τα είδα να ξαπλώνουν στο πάτωμα της βεράντας, χαμογέλασα. Το μεγαλύτερο από όλα, το μαύρο, και το μικρό με το λευκό σγουρό τρίχωμα κυλίστηκαν ναζιάρικα, ενώ το καφέ συνέχιζε να μου χαμογελά σαν διεστραμμένος κλόουν. Το αγριοκοίταξα, για να του δώσω να καταλάβει ότι δεν περνούν τα

ανισόρροπα κολπάκια του σ' εμένα. Μου φάνηκε ότι εκείνο χαμογέλασε ακόμα πιο πλατιά. Χριστέ μου! Προσπαθώντας να κρατήσω μια απόσταση ασφαλείας από το σκυλί, ακολούθησα την Μπρι στο σπίτι.

«Ο Άρτσερ μου έστειλε μήνυμα πριν από λίγο. Καθυστερήσε, αλλά όπου να 'ναι θα γυρίσει».

Το σπίτι τους ήταν μικρό, αλλά φιλόξενο. Μοσχοβολούσε βανίλια, όμως μύριζε και κάτι νόστιμο που ψηνόταν στην κουζίνα. Τα αγόρια συνομιλούσαν ζωηρά και ο ήχος της φωνής τους –άλλοτε δυνατός και άλλοτε σιγανός– ερχόταν από το παιδικό δωμάτιο όπου έπαιζαν, στο βάθος του σπιτιού. Τα παράθυρα ήταν ορθάνοιχτα και οι κουρτίνες ανέμιζαν στο δροσερό αεράκι που ερχόταν από τη λίμνη. Η Μπρι, με το παχουλό μωρό ακόμα γαντζωμένο πάνω της, περπάτησε προς την κουζίνα και το ξύλινο πάτωμα έτριξε κάτω από τα ξυπόλυτα πόδια της. Αν είχα ένα τέτοιο σπίτι κι αν ζούσα μια τέτοια ζωή, μήπως τελικά δεν θα ήταν και τόσο χάλια;

«Είσαι ευπρόσδεκτος, αν θέλεις να μείνεις για βραδινό», πρότεινε η Μπρι, αλλά διέκρινα έναν ελάχιστο δισταγμό στον τόνο της φωνής της. Δες και δεν ήταν εκατό τοις εκατό σίγουρη ότι το εννοούσε. Ίσως της χρειαζόταν λίγος χρόνος ακόμα – ίσως και μια ολόκληρη ζωή.

Άφησα τα χαρτιά και έγειρα στον πάγκο της κουζίνας, ενώ εκείνη, κρατώντας επιδέξια την Άβερι, κατάφερε να κοιτάξει το φαγητό στον φούρνο και έπειτα να ανακατέψει κάτι που έμοιαζε με μακαρόνια πάνω στο μάτι. «Δεν μπορώ. Έχω ρεπό απόψε και λέω να βγάλω τη Φίμπι για φαγητό. Θα της κάνω έκκληξη».

Ένα γελάκι τής ξέφυγε, αλλά το μάζεψε γρήγορα. «Συγγνώμη, αλλά η φιλενάδα σου έχει το ίδιο όνομα με τον σκύλο μου. Είναι... περίεργο».

«Λοιπόν, να του αλλάξεις όνομα».

Εκείνη γύρισε απότομα και με κοίταξε φανερά εκνευρισμένη. «Δεν μπορείς απλώς να...» Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της, λες και σκέφτηκε ότι δεν αξίζει να ξοδέψει τον χρόνο της σ' ένα τέτοιο θέμα. «Τέλος πάντων. Είμαι σίγουρη ότι θα χαρεί πολύ που έχεις ρεπό». Μου έριξε μια λοξή ματιά. «Πώς τα πάτε; Είστε αρκετό καιρό μαζί – σωστά; Έναν χρόνο περίπου;»

Μ' ένα νεύμα τής έδωσα να καταλάβει ότι σωστά το υπολόγισε και, φέρνοντας το χαμόγελο της Φίμπι στον νου μου, μια ζεστασιά πλημμύρισε το στήθος μου. Αναστέναξε μ' έναν γοητευτικό τρόπο και ενθουσιαζόταν, όποτε της έκλεινα το μάτι. «Δέκα μήνες. Είναι πολύ καλή. Είναι υπέροχη». Και με λάτρευε.

Η Μπρι σταμάτησε να ανακατεύει το φαγητό και άφησε το κουτάλι στον πάγκο. Ανασήκωσε την Άβερι και την κράτησε και με τα δύο χέρια, στηρίχτηκε στον πάγκο και ακούμπησε το πηγούνι της στο κεφάλι του μωρού, πριν με κοιτάξει σκεπτική. «Τρέιβις Χέλ, δεν περίμενα να φτάσει τούτη η μέρα. Το πάτε σοβαρά – έτσι δεν είναι;»

«Ζηλεύεις;» χαμογελούσα πλατιά αλλά, όσο εκείνη έμενε ανέκφραστη, το χαμόγελό μου έσβηνε.

«Αντιθέτως. Χαίρομαι. Είναι ωραίο να βρίσκεις την ευτυχία».

Η μακρόσυρτη, βαριά σιωπή που απλώθηκε μου προκάλεσε αμηχανία. Δεν ήξερα τι να απαντήσω. Ειλικρινά, είχε κάθε λόγο να εύχεται για μένα παντοτινή δυστυχία. Βέβαια, η σχέση μου με τον Άρτσερ είχε αποκατασταθεί και προσπαθούσα με κάθε τρόπο να είμαι καλός θεός για τα ανίψια μου – δεν μου ήταν και τόσο δύσκολο, για να πω την αλήθεια, το έκανα ευχαρίστως. Κάποια μέρα ίσως κατάφερνα να κερδίσω και τη συμπάθεια της μικρής ανιψιάς μου, που ακόμα με αντιμετώπιζε καχύποπτα. Φέρθηκα όμως πολύ άσχημα, όταν η Μπρι πρωτοήρθε στο Πέλιον και...

όλα όσα έκανα στον αδελφό μου θα μας στοιχειώνουν για πάντα. Τα χρόνια κυλούσαν, το ένα καλοκαίρι διαδεχόταν το άλλο, και ήθελα να πιστεύω ότι είχα ωριμάσει πλέον. Δυστυχώς όμως δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για ν' αλλάξω το παρελθόν. Για να σβήσω τα σημάδια που άφησαν οι πράξεις μου.

«Λοιπόν, είναι το άλλο σου μισό;» ρώτησε η Μπρι, ενώ στον τόνο της φωνής της διέκρινα κάτι σαν... ταραχή. Κάτι σαν ανησυχία. Δεν μπορούσα να το προσδιορίσω ακριβώς, και η ανεπαίσθητη αλλαγή στην έκφρασή της δεν κράτησε παρά μία στιγμή. Σκύβοντας λίγο το κεφάλι της, μύρισε τα τρυφερά μαλλιά της Άβερι και αναστέναξε σιγανά.

Η Μπρι είχε τύχει να συναντηθεί με τη Φίμπι αρκετές φορές. Ποτέ δεν είπε κάτι κακό για εκείνη, αλλά ήταν ολοφάνερο ότι δεν επρόκειτο να γίνουν φίλες. Εμένα δεν με πείραζε. Η Μπρι ήταν πεσμένη με τα μούτρα στο μαγείρεμα, στο διάβασμα και στο καθάρισμα παιδιών ή σκυλιών. Έφερνε εις πέρας με το παραπάνω τα καθήκοντά της ως μητέρα. Ωστόσο η Φίμπι δεν ήταν μητέρα. Τουλάχιστον όχι ακόμα. Εκείνη ήταν πεσμένη με τα μούτρα... πρώτα απ' όλα σ' εμένα και έπειτα... Σε τι άλλο;

Της άρεσε να ψωνίζει, το ήξερα. Και να κάνει ηλιοθεραπεία. Ήταν πολύ καλή και στα δύο.

«Λοιπόν, όταν συναντήσεις το άλλο σου μισό, το νιώθεις μέσα σου», είπε η Μπρι και με κοίταξε μ' ένα ισχνό χαμόγελο.

«Όταν συναντήσεις το άλλο σου μισό, το νιώθεις μέσα σου».

Ο απαλός ήχος της εξώπορτας που άνοιγε έφτασε στα αφτιά μου και μ' έκανε να σηκωθώ από τον πάγκο της κουζίνας. Η πόρτα ακούστηκε να κλείνει και ύστερα από λίγο εμφανίστηκε ο Άρτσερ στην κουζίνα. Δεν φάνηκε να εκπλήσσεται με την παρουσία μου, γιατί προφανώς είχε προσέξει το παρκαρισμένο φορτηγάκι μου. Με χαιρέτησε μ' έναν αναστεναγμό.

Τον χαιρέτησα και εγώ, αλλά εκείνος είχε βάλει πλώρη για την Μπρι και την κορούλα του. Το πρόσωπό του έλαμπε με τόση χαρά, που αναγκάστηκα να γυρίσω το κεφάλι μου από την άλλη. Ήταν λες και δεν είχα δικαίωμα να βρίσκομαι κοντά τους σε μια τόσο ιδιωτική στιγμή.

Η Άβερι άρχισε να κλοτσάει τα ποδαράκια της και το πλατύ χαμόγελό της φανέρωσε δύο κάτασπρα δοντάκια στην κάτω γνάθο. Είχε τεντωθεί για να φτάσει τον μπαμπά της και εκείνος την πήρε στην αγκαλιά του, δίνοντας ένα παρατεταμένο φιλή στη γυναίκα του.

«Λοιπόν», είπα δυνατά, χτυπώντας το χέρι μου πάνω στα χαρτιά. «Ορίστε οι πληροφορίες που ζήτησες. Σ' τις έστειλα και σε μέιλ, αλλά μια που περνούσα από εδώ, είπα να σου φέρω και τις εκτυλώσεις. Να πεις ένα γεια στα παιδιά από μένα. Θα περάσω να τα πάρω, όπως κάθε Κυριακή». Είχε γίνει συνήθεια πια να τρώμε ένα παγωτό τεραστίων διαστάσεων τα απογεύματα της Κυριακής. Όσο για τα αποτελέσματα που προκαλούσε η κατανάλωση της ζάχαρης στη συμπεριφορά τους, ήταν κάτι που έπρεπε να το αντιμετωπίσουν οι γονείς τους, όταν τα γύριζα στο σπίτι.

Ο Άρτσερ έριξε μια ματιά στην Μπρι. Στα χέρια του κρατούσε το μωρό, γι' αυτό και δεν μπορούσε να απαντήσει. Εκείνη, σαν να διάβασε τη σκέψη του, είπε: «Ο Τρέιβις δεν μπορεί να μείνει για φαγητό. Θα βγει με τη Φίμπι».

Αφήνοντας ένα επιφώνημα, ο Άρτσερ χαμογέλασε και με μια κίνηση του κεφαλιού του έγνεψε καταφατικά.

«Χάρηκα που σε είδα», είπα. «Κι εσένα, Μπρι». Χαμογέλασα στην Άβερι και εκείνη μισόκλεισε τα μάτια της για μια στιγμή. Έγειρε το κορμί της προς τον Άρτσερ και, με τη μικρούτσικη παλάμη της, άρπαξε την μπλούζα του, όπως είχε κάνει προηγουμένως με της μαμάς της. «Λοιπόν, παιδιά, τα λέμε», συμπλήρωσα

και γύρισα να φύγω από το μικρό σπίτι κοντά στη λίμνη. Δεν άντεχα την αποπνικτική μυρωδιά της αγάπης, της ζεστασιάς και της οικογενειακής θαλπωρής.

Το αεράκι έφερνε τη μοσχοβολιά από τις ροδακινιές. Πήρα μια βαθιά ανάσα από το ανοιχτό παράθυρο του αυτοκινήτου. Είχα σταματήσει στο τέλος του χωματόδρομου, όπου βρισκόταν το οικόπεδό μου. Ένωθα γαλήνη. Γεμάτος ελπίδες για το μέλλον. Πίσω από τον παλιό αχυρώνα, ο ήλιος κόντευε να δύσει και οι αχτίδες του έδιναν χρυσές πνελιές στη θολή ατμόσφαιρα. Κρίμα που έπρεπε να τον γκρεμίσω, αφού εκεί ακριβώς σκόπευα να χτίσω το καινούριο σπίτι μου. Ίσως τα ξύλα δεν πήγαιναν χαμένα. Είτε ως δοκάρια... είτε ως πάτωμα, θα αποτίουν φόρο τιμής σε αυτό που ήταν κάποτε.

Ο πατέρας μου είχε αγοράσει εκείνο το κομμάτι στις παρυφές του Πέλιον. Τυπικά ανήκε στην πόλη Κάλιοπ, την πιο τουριστική περιοχή σ' εκείνη τη μεριά της λίμνης. Τα στρέμματα δεν ήταν πολλά, αλλά βρίσκονταν ακριβώς μπροστά στη λίμνη. Επειδή κάποτε ήταν οπωρώνας, υπήρχαν ακόμα αρκετά δέντρα: μηλιές, κερασιές, ροδακινιές και δαμασκηνιές.

Το βλέμμα μου ταξίδευε στον γαλήνιο κυματισμό της λίμνης. Το σπίτι του αδελφού μου ήταν πολύ μακριά και δεν φαινόταν. Στον Άρτσερ ανήκαν πάμπολλα ακίνητα στο Πέλιον, ενώ σ' εμένα ανήκε απλώς τούτη η γη. Αν δεν είχε πάρει ο Άρτσερ όλη αυτή την περιουσία –που δικαιωματικά την πήρε–, θα την κληρονομούσε η μητέρα μου, μαζί με το οικόπεδο, το οποίο ήταν το μοναδικό που κατάφερε να κρατήσει, επειδή βρισκόταν εκτός του Πέλιον. Έδωσα στη μητέρα μου μέχρι και την τελευταία δεκάρα από τις οικονομίες μου, προκειμένου να μου το μεταβιβάσει.

Το ήθελα, για να έχω κάτι εντελώς δικό μου. Ενώ εκείνη απελπισμένα ήθελε τα χρήματα, αφού –δικαιολογημένα όπως είπα και προηγουμένως– δεν της είχαν αφήσει τίποτα. Ο Άρτσερ πήρε το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας των Χέιλ και προφανώς το μεγαλύτερο μέρος της αγάπης του πατέρα μας. Ίσως επειδή η δική του μητέρα ήταν ο αληθινός του έρωτας, ενώ η δική μου ήταν απλώς μια απατεώνισσα που τον παρέσυρε να την γκαστρώσει. Τούτη η γη όμως ανήκε σ' εμένα και σε κανέναν άλλο. Σε αυτή την περίπτωση, δεν ερχόμουν δεύτερος.

Δεν είχα μαζέψει όλα τα χρήματα ακόμα, αλλά πολύ σύντομα θα άρχιζα να χτίζω το σπίτι μου. Κάποια μέρα... κάποια μέρα θα αποκτούσα τη δική μου οικογένεια σ' ετούτη τη γη. Κάποια μέρα, θα ζούσα μια ζωή σαν εκείνη που άρεσε στον πατέρα μου. Και εκείνος αγαπούσε το Πέλιον, και ήταν διοικητής της Αστυνομίας σαν εμένα, αλλά προτιμούσε να κρατά αποστάσεις από τους αδελφούς του. Εγώ είχα έναν αδελφό, αλλά ήθελα εξίσου να κρατώ τις αποστάσεις μου. Μου ήταν δύσκολο να αντέξω την τόση καλοσύνη του, την τόση τελειότητα.

Εκείνο το ήσυχο σούρουπο, κάθισα λίγο ακόμα για να απολαύσω τον ήχο του νερού που χάιδευε την όχθη της λίμνης. Για να αναπνεύσω την ευωδιά των καλοκαιρινών φρούτων.

Άραγε, μπορούσα να φανταστώ τη Φίμπι σ' ετούτο το μέρος; Θα είχε μείνει έγκυος; Θα περπατούσε άραγε στον μόλο της λίμνης; Πώς θα ήταν το σπίτι μας με την μπροστινή βεράντα του πίσω από τα δέντρα, και πώς θα το φώτιζαν οι ηλιαχτίδες κάθε πρωί;

Με μάτια μισόκλειστα προσπαθούσα να το οραματιστώ. Μα, όσο κι αν προσπάθησα, δεν τα κατάφερα. Η εικόνα της γυναίκας που πήγαινε να σχηματιστεί στον νου μου, θόλωνε, ξεθώριαζε και χανόταν. Έτριψα το μέτωπό μου. Μπορεί η Φίμπι να μην ήθελε

να κάνει παιδιά; Δεν το είχαμε συζητήσει. Ίσως έπρεπε να τη ρωτήσω. Μια τέτοια κουβέντα όμως θα σήμαινε ότι το πράγμα πάει σοβαρά. Ξαφνικά ένιωσα σαν να πνίγομαι. Έβγαλα τη ζώνη ασφαλείας, που ακόμα ήταν περασμένη γύρω μου, γιατί είχα την αίσθηση ότι άρχισε να με σφίγγει.

«Όταν συναντήσεις το άλλο σου μισό, το νιώθεις μέσα σου».

Σκέφτηκα ξανά τα λόγια που μου είπε η Μπρι. Άραγε πότε είχα νιώσει μέσα μου την επιβεβαίωση των αισθημάτων μου; Η αλήθεια ήταν ότι δεν εμπιστευόμουν πλέον ούτε τον εαυτό μου, ούτε όσα ήξερα. Διαψεύστηκαν όλες οι βεβαιότητες που είχα. Για κάποιες από αυτές τις βεβαιότητες, μάλιστα, προσπάθησα εγώ ο ίδιος να πείσω τον εαυτό μου. Τελικά για τίποτα δεν ήμουν σίγουρος. Ίσως ορισμένοι άνθρωποι ένιωθαν πιο σίγουροι για τις αποφάσεις τους. Εγώ όμως όχι. Κατά κάποιον τρόπο, κολυμπούσα σε άγνωστα νερά, αυτοσχεδιάζοντας, και τελικά κατάφερα οι άλλοι να νιώθουν περήφανοι που με γνώρισαν. Ο ήλιος βυθιζόταν όλο και περισσότερο, βάφοντας τον ουρανό με πορτοκαλιές αποχρώσεις. Τα ψηλά χορτάρια λικνίζονταν βαριεστημένα στο απαλό αεράκι. Η γαλήνη που ένιωθα σ' εκείνο το μέρος μ' έκανε να χαμογελάσω. Ήμουν περήφανος που ήταν δικό μου και αυτή η περηφάνια με βοηθούσε να διώχνω όποια αρνητικά συναισθήματα λέρωναν τις σκέψεις μου. Έβγαλα μπροστά τη μηχανή, έκλεισα το παράθυρο, για να ανοίξω τον κλιματισμό, και ξεκίνησα για το σπίτι της Φίμπι.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Τρέιβις

Η Φίμπι ζούσε στην άλλη άκρη του Κάλιοπ, σε μια αριστοκρατική γειτονιά με μοντέρνες πολυκατοικίες. Οι κάτοικοι του Πέλιον, αντίθετα, αρνούσανταν κατηγορηματικά να υιοθετήσουν αυτού του είδους την αρχιτεκτονική. Έχτιζαν γοητευτικά δωμάτια, που τα νοίκιαζαν στους τουρίστες, και καλόγουστα εξοχικά στις όχθες τις λίμνης. Το Πέλιον δεν επρόκειτο να προσελκύσει ποτέ νεαρούς τουρίστες, ούτε να αποκτήσει δυνατή τοπική αυτοδιοίκηση. Κέρδιζε όμως από τις οικογένειες και από τους συνταξιούχους, οι οποίοι περνούσαν εκεί τα καλοκαίρια τους και γίνονταν αναπόσπαστο κομμάτι της τοπικής κοινωνίας, εξομοιώνονταν με τους μόνιμους κατοίκους.

Σταμάτησα σ' ένα μικρό ανθοπωλείο, για να αγοράσω μερικά λουλούδια και, σφυρίζοντας, μπήκα πάλι στο φορτηγάκι μου.

Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει όταν, κρατώντας τα λουλούδια, έφτασα στο διαμέρισμα της Φίμπι. Προς έκπληξή μου, όμως, παρατήρησα ότι η πόρτα ήτανμισάνοιχτη. Το ένστικτο του αστυνομικού ξύπνησε μέσα μου και οι τριχούλες του αυχένα μου σηκώθηκαν. Υποτίθεται ότι θα πήγαινε σε έναν αγώνα γκολφ με τους φίλους της λίγο νωρίτερα, κανονικά όμως θα έπρεπε να έχει

επιστρέφει. Έσπρωξα την πόρτα απαλά και έγειρα μπροστά προσπαθώντας να ακούσω. Η τοάντα της Φίμπι ήταν πεταμένη στο πάτωμα του χολ και όλο το περιεχόμενό της είχε σκορπιστεί στα πλακάκια. Άσχημα τα πράγματα.

Τι στο καλό είχε συμβεί; Δίχως να κάνω φασαρία, άφησα το μπουκέτο στο πάτωμα και πήγα γρήγορα να φέρω το όπλο μου, από το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου.

Καθώς έφτανα στις σκάλες, μια μικρή κραυγή ακούστηκε από το διαμέρισμα και η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά. Με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο, συνέχισα να ανεβαίνω προς τον δεύτερο όροφο. Πρόλαβα να ρίξω μια βιαστική ματιά στον καθρέφτη του πρώτου ορόφου. Το πιγούνι μου ήταν σφιγμένο και οι ώμοι μου φαίνονταν άκαμπτοι. Άλλη μια κραυγή ακούστηκε, που αυτήν τη φορά τη συνόδευσε ένας γδούπος από κάτι που έπεσε στο πάτωμα.

Να πάρει, να πάρει η ευχή, να πάρει!

Φίμπι, έρχομαι.

Είχα ήδη φτάσει στο σημείο να σκοτώσω, για χάρη ενός δικού μου ανθρώπου και θα το ξαναέκανα αν χρειαζόταν.

Η πόρτα της κρεβατοκάμαρας ήταν και αυτή μισάνοιχτη. Ενώ το στήθος μου ανεβοκατέβαινε από την αγωνία, πλησίασα και κρυφοκοίταξα. Το πορτατίφ ήταν αναμμένο και στον τοίχο φαινόταν η σκιά ενός άντρα που κρατούσε τη Φίμπι ξαπλωμένη. Ασελγούσε πάνω της, καθώς εκείνη πάλευε να σωθεί. Με την αδρεναλίνη να ρέει στις φλέβες μου, άνοιξα απότομα την πόρτα και έστρεψα το όπλο μου καταπάνω του.

«Ναι! Ναι! Ναι! Τελειώνω, Φίμπι!» είπε η αντρική φωνή. Λόγια που κανονικά εγώ έπρεπε να λέω.

«Ω Θεέ μου! Είσαι και ο πρώτος! Ναι, ο πρώτος!» φώναζε η Φίμπι.

Μέσα σε μία μόνο στιγμή, η πραγματικότητα προσέκρουσε μέσα μου τόσο δυνατά, που κατάφερε να συνθλίψει κάθε ίχνος φόβου. Μόλις που πρόλαβα να συγκρατηθώ και να μη φυτέψω τη σφαίρα στο κεφάλι εκείνου του τύπου, που –όσο απίστευτο κι αν ήταν– πηδούσε το κορίτσι μου. Αν και έβλεπα το δωμάτιο να στριφογυρίζει, το όπλο μου παρέμενε σταθερό.

Η Φίμπι με κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. Πρόσεξα την έκφραση του προσώπου της, πώς πέρασε κατευθείαν από την ευδαιμονία στον τρόμο. Άρχισε να τσιρίζει και να διώχνει τον τύπο από πάνω της. Τον κλοτσούσε και τον έσπρωχνε μαζί με τα σεντόνια, ώσπου τον έριξε κάτω από το κρεβάτι. Εκείνος, σοκαρισμένος, προσπαθούσε απελπισμένα να ξεμπλεχτεί από τα σεντόνια, με το χαλαρό πια πέος του να κρέμεται άτονα και να κινείται αποδώ κι αποκεί. Τουλάχιστον, οφείλω να ομολογήσω, φορούσε προφυλακτικό.

Για οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο, η σκηνή θα ήταν αναμφίβολα ξεκαρδιστική.

Τελικά κατέβασα το όπλο μου. Εκείνος, μόλις είχε καταφέρει να ξετυλιχτεί από τα σεντόνια και να σταθεί στα πόδια του, όταν σκόνταψε στα πράγματα που είχαν πέσει από το κομοδίνο –προφανώς κατά τη διάρκεια του ξέφρενου σεξ–, αλλά κατόρθωσε να σηκωθεί πάλι.

Ένωσα τις φλέβες μου να παγώνουν αργά αργά και τα συναισθήματά μου να μουδιάζουν. Ο τύπος, που ήταν δεν ήταν δεκαοκτώ χρονών, είχε κοκαλώσει καλύπτοντας με τα χέρια του το επίμαχο σημείο.

«Μην ενοχλείσαι», είπα, αφού κοιταχτήκαμε για λίγο.

Εκείνος γύρισε προς το κρεβάτι, όπου καθόταν η Φίμπι, σκεπασμένη ως τον λαιμό από την ντροπή, με μάτια γουρλωμένα και στόμα μισάνοιχτο. Έπειτα το βλέμμα του περιπλανήθηκε στις

κορνίζες του άλλου κομοδίνου, με τις αμέτρητες φωτογραφίες που είχαμε βγάλει οι δυο μας, καρφώθηκε σ' εμένα και κατέληξε στο όπλο μου. «Εμμμ...» ψέλλισε.

«Ίστον, καλύτερα να φύγεις», του είπε η Φίμπι χαμηλόφωνα με ταπεινωμένο βλέμμα. Το απαλό δέρμα της φαινόταν ακόμα πιο μαυρισμένο στα ροζ σεντόνια.

Το ρεζιλίκι μου λοιπόν είχε και όνομα. Ίστον.

Ο Ίστον δεν έχασε χρόνο. Βούτηξε τα ρούχα του, φόρεσε το παντελόνι του, μισοέβαλε τα παπούτσια του και, αφού ξανακοίταξε εμένα και το όπλο μου, άρχισε να τρέχει σκουντουφλώντας προς την πόρτα, προσπαθώντας ταυτόχρονα να φορέσει την μπλούζα του, λες και από στιγμή σε στιγμή περίμενε ότι θα τον πυροβολήσω στο κεφάλι.

Κατέβηκε τα σκαλιά σχεδόν κουτρουβαλώντας και λίγα δευτερόλεπτα αργότερα ακούστηκε η εξώπορτα της πολυκατοικίας να κλείνει.

Στο παρελθόν είχα ζήσει παρόμοιες σιωπές. Είχα δουλέψει ατελείωτες ώρες στην εταιρεία του αδελφού μου, για να τους βοηθήσω με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, και συνήθως δεν ανταλλάζαμε κουβέντα. Ποτέ μου όμως δεν είχα βιώσει τέτοια βουβαμάρα.

«Πες κάτι», είπε με τσιριχτή φωνή.

«Μάλλον εσύ πρέπει να μιλήσεις τώρα, όχι εγώ».

Οι ώμοι της έπεσαν. «Λυπάμαι πολύ, Τρέιβ».

«Γιατί;» ρώτησα άχρωμα, έχοντας το όπλο, με το οποίο παραλίγο να σκοτώσω τον εραστή της, κρεμασμένο στο χέρι μου, στο πλάι.

Η Φίμπι έδωξε το σεντόνι από πάνω της και σύρθηκε με τα γόνατα προς το μέρος μου. «Σε παρακαλώ, συγχώρησέ με», είπε.

Γύρισα από την άλλη. Δεν ήθελα να αντικρίσω τη γύμνια της. Μου φαινόταν χυδαία έπειτα από όσα είδα.

Έκανε λίγο πίσω και τράβηξε το σεντόνι για να καλύψει το στήθος της, λες και διάβασε τη σκέψη μου. «Αφού... σ' αγαπώ. Σ' αγαπώ πραγματικά». Οι ώμοι της είχαν κατέβει ακόμα πιο χαμηλά. «Να... πήγαμε σ' ένα μπαρ μετά το τουρνουά και εκεί τον γνώρισα. Μου έκανε κλικ. Με κοίταζε τόσο επίμονα... που είχα αρχίσει να αμφιβάλλω για τη δική σου αγάπη». Έδειχνε στ' αλήθεια δυστυχημένη και για μια στιγμή έβαλα στην άκρη τον εγωισμό μου και άρχισα να τη λυπάμαι. Αμέσως όμως ήρθα στα συγκαλά μου.

Το βλέμμα μου έπεσε σ' ένα φυλλάδιο πεσμένο στο πάτωμα, διαφήμιζε ένα μπαρ με φτηνά ποτά. Μάλλον εκεί τον γνώρισε.

«Γνωριστήκατε σ' ένα μπαρ πριν από λίγη ώρα;» Για κάποιον λόγο, αυτό επιβάρυνε τη θέση της. Γιατί άραγε; Πόσο χειρότερη μπορούσε να είναι μια απιστία; Κι όμως, το κορίτσι μου επέστρεψε στο σπίτι με έναν άγνωστο, που τον συνάντησε για πρώτη φορά σ' ένα μπαρ και ήπιαν μαζί κάποιου είδους ποτά σε τιμή προσφοράς.

Θυμήθηκα τα λόγια που άκουσα να του φωνάζει η γυναίκα, με την οποία σκεφτόμουν να κάνω παιδιά πριν από μόλις μισή ώρα. Για όνομα του Θεού. «*Είσαι και ο πρώτος! Και ο πρώτος!*» Εγώ όμως είχα αποφασίσει να μην έρθω δεύτερος ποτέ ξανά. Πόσο μάλλον από ένα παιδαρέλι, που βγήκε να κάνει τη βόλτα του στην πόλη, να ξοδέψει μερικές πενταροδεκάρες –στην κυριολεξία– και να πει μερικά μεθυσμένα γλυκόλογα σε μια κοπέλα, που μόλις γνώρισε στο μπαρ.

«Δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο φτηνή είσαι», της είπα. Το πρόσωπό της τσαλακώθηκε, προτού το κρύψει μέσα στις παλάμες της. Γύρισα την πλάτη μου και την άφησα μόνη στο δωμάτιο, στο οποίο ακόμα πλανιόταν η μυρωδιά της σεξουαλικής πράξης της. Μουδιασμένος κατέβηκα τις σκάλες και βγήκα από το σπίτι.

Πρώτα όμως τσαλαπάτησα το μπουκέτο, που είχε μείνει στο πάτωμα, και έλιωσα με το παπούτσι μου τα άνθη.

Τελικά η Μπρι δεν θα χρειαζόταν να αλλάξει το όνομα του σκύλου της.

ΤΡΙΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Τρέιβις

*Μ*ε πονούσε το πηγούνι μου εδώ και τρεις μέρες, από το πολύ σφίξιμο. Κάθε φορά που πήγαινα να χαλαρώσω λίγο, μου ερχόταν στον νου η εικόνα του νεαρού εραστή να σφυροκοπά το κορίτσι μου και, δίχως υπερβολή, δάγκωνα τη γλώσσα μου.

Ξαφνικά ένα αυτοκίνητο, που ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση, με μια στραβοτιμονιά μπήκε στη λωρίδα μου και λίγο έλειψε να με εκτοπίσει. «Να πάρει ο διάβολος!» φώναξα τη στιγμή που το απέφευγα, ενώ οι ρόδες μου είχαν βγει εκτός δρόμου και πατούσαν στο χαλίκι. Επιτόπου έκανα αναστροφή, άναψα τα φώτα, ενεργοποίησα τη σειρήνα και αύξησα την ταχύτητα, για να προλάβω τον μεθυσμένο τουρίστα με το παλιομοδίτικο Χόντα, που –σύμφωνα με την πινακίδα του– ερχόταν από άλλη πολιτεία.

Το ξεθωριασμένο αυτοκίνητο επιβράδυνε ομαλά, ώσπου στάματησε στην άκρη του δρόμου που οδηγούσε εκτός του Πέλιον και κατευθυνόταν προς το Κάλιοπ. Η ζέστη είχε αρχίσει να υποχωρεί και, καθώς βάδιζα προς το αυτοκίνητο, ένα απαλό αεράκι σήκωσε τα μαλλιά μου και τα άφησε να ξαναπέσουν ανάλαφρα. Τι παράξενη αίσθηση... σχεδόν... λυτρωτική. Χαλάρωσα το

πιγούνι μου και, κοιτάζοντας ερευνητικά, το βλέμμα μου έπεσε στα αυτοκόλλητα του προφυλακτήρα. Υπήρχε ένα με διάφορα οικόσιτα ζώακια και με τη γελοία φράση: ΤΑ ΖΩΑ ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΟΙ, ΟΧΙ ΦΑΓΗΤΟ.

Ένα άλλο αυτοκόλλητο έγραφε: ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΧΩΜΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΗΛΙΚΙΕΣ.

Ο καθένας βέβαια μπορούσε να το πάρει όπως ήθελε. Πρόσεξα ότι τα πίσω παράθυρα ήταν εντελώς κλειστά, ενώ το παράθυρο του οδηγού ήταν ήδη ορθάνοιχτο. Δύο πινά υπήρχαν: Είτε δεν διέθετε κλιματισμό, είτε το είχε μόλις ανοίξει με την ελπίδα να φυσήξει λίγο και να ξεμεθύσει. Ήμουν σχεδόν σίγουρος ότι επρόκειτο για έναν ακόμα μεθυσμένο οδηγό, χωρίς βέβαια να το έχω δέσει κόμπο.

Ένα γυναικείο κεφάλι ξεφύτρωσε και δύο χέρια κρατούσαν το πλαίσιο του παραθύρου. Μ' ένα διστακτικό χαμόγελο με κοίταζε να πλησιάζω, ενώ τα μάτια της είχαν μισοκλείσει από το έντονο φως του ήλιου.

«Παραλίγο να με σκοτώσεις», είπα και στράφηκα προς την εξάτμιση του αυτοκινήτου, που γρύλιζε δυνατά στο ρελαντί. Το όχημα ήταν έτοιμο να διαλυθεί.

«Με συγχωρείτε, κύριε αστυνόμε. Μόνο μια στιγμή πήρα τα μάτια μου από τον δρόμο. Νιώθω απαισία».

«Δίπλωμα και άδεια κυκλοφορίας, παρακαλώ».

Ένα ίχνος εκνευρισμού φάνηκε στην έκφρασή της, αλλά χαμογέλασε γλυκά, ψαχούλεψε στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου και τελικά πήρε την τσάντα της από το κάθισμα του συνοδηγού. Δίπλα στην τσάντα υπήρχε μια γλάστρα, που είχε γείρει και τα χρώματα είχαν σκορπιστεί στην παλιωμένη ταπετσαρία. Άλλα δύο φυτά υπήρχαν στο δάπεδο –προφανώς είχαν πέσει από το κάθισμα– και άλλα τρία μικρότερα στέκονταν ετοιμόρροπα στο ταμπλό του αυτοκινήτου.

Πήρα τα έγγραφα που μου έδωσε. Καλιφόρνια. Όπως το είχα φανταστεί. Από εκεί έρχονταν όλοι οι παλαβοί. «Χείβεν Τόρες από το Λος Άντζελες», διάβασα δυνατά.

«Η ίδια αυτοπροσώπως», δήλωσε χαμογελαστή και τεντώθηκε για να στηρίξει κάπως καλύτερα τη γλάστρα που κόντευε να πέσει. Εκείνη την ώρα πρόσεξα και έναν μαραζωμένο κάκτο, σφηνωμένο ανάμεσα στα πόδια της.

Τον κοίταζα με απορία. Δεν ήξερα ότι και οι κάκτοι μαραζώνουν.

«Τι έπαθε ο... κάκτος σου;»

Το πρόσωπό της κατσούφιασε. «Ω, διψάει ο καημένος. Πεθαίνει από τη δίψα».

Τα ερωτικά υπονοούμενα που μου έστειλε ήταν πολλά και σίγουρα θα μπορούσα να πιαστώ από κάποιο για να προχωρήσω, αλλά δεν θα το τολμούσα εν ώρα υπηρεσίας.

Έσκυψα και, κατεβάζοντας λίγο τα γυαλιά ηλίου, έριξα μια ματιά στα πίσω καθίσματα. Συνοφρυωμένος αντίκρισα μια αληθινή ζούγκλα. «Τι είναι όλα αυτά;»

«Φυτά», απάντησε εκείνη.

«Ναι, το βλέπω ότι είναι φυτά».

«Πιο συγκεκριμένα: δύο φοίνικες, δύο δράκαινες, ένα φιλόδεντρο, ένας κρότωνας», εξήγησε με περηφάνια και χαμογελώντας έδειξε προς την άκρη του πίσω καθίσματος, «αυτό εκεί είναι μια μαόνια από το Νατάλ».

Τα μάτια μου είχαν μισοκλείσει. Δεν κατάλαβα λέξη από όσα είπε, γιατί προφανώς δεν με ενδιέφεραν καθόλου οι ονομασίες των φυτών. Το αυτοκίνητο όμως ήταν γεμάτο από δαύτα. «Τέλος πάντων, αυτές οι πρασινάδες, μειώνουν την ορατότητά σου. Γι' αυτό κόντευες να πέσεις πάνω μου».

«Ω...» Για μια στιγμή κοίταξε αλλού. Μια καστανή μπουκλα

ξέφυγε από τον κότσο της και χοροπήδησε στο μάγουλό της. «Λοιπόν. Κανονικά θα έκανα δύο δρομολόγια, αλλά... το φυτώριο είχε σκοπό να τα πετάξει». Η φωνή της ακούστηκε οργισμένη, λες και όποιος ρίχνει φυτά στα σκουπίδια διαπράττει έγκλημα τόσο σοβαρό όσο η δολοφονία των αδέσποτων κουταβιών.

Φυτώριο. Μόνο ένα φυτώριο υπήρχε στο Πέλιον, ο Βοτανικός Κήπος της Φτέρης, το οποίο απείχε περίπου οκτώ χιλιόμετρα από το σημείο όπου βρισκόμασταν εκείνη τη στιγμή. Ποιος ξέρει πόσοι πεζοί τη γλίτωσαν παρά τρίχα στη διαδρομή;

Εκείνη με κοίταζε με αγωνία, η λάμψη των ματιών της φάνερωνε νευρικότητα. Όσο την παρατηρούσα πιο προσεκτικά, εντόπιζα και κάποιο ίχνος αγανάκτησης.

Αφού το σκέφτηκα για μια στιγμή, χτύπησα βαριεστημένα τα χαρτιά της στον καρπό μου. «Θα μπορούσα να σε αφήσω ελεύθερη, απλώς με μια προειδοποίηση, ξέροντας πόσο επικίνδυνο είναι. Ή θα μπορούσα να σου γράψω μια κλήση και να προστατέψω τους κατοίκους του Πέλιον, οι οποίοι έχουν εναποθέσει σ' εμένα την ασφάλειά τους, ακόμα και στους δρόμους. Τι νομίζεις ότι θα κάνω, Χείβεν από την Καλιφόρνια;»

Η λάμψη στο βλέμμα της εντάθηκε και ο τρόπος που μισόκλεισε τα μάτια της μου θύμιζε την καχυποψία με την οποία με κοίταζε η ανιψιά μου. «Ααα, θα παίξουμε το “μάντεψέ το”!» ακούμπησε το δάχτυλο στα σουφρωμένα χείλη της, λες και είχε πέσει σε βαθιά περισυλλογή. «Δεν λειτουργώ καλά υπό πίεση. Χμμ. Τι νομίζω ότι θα κάνετε; Ποιο από τα δύο θα διαλέξετε;» μурμουύρισε, προτού σηκώσει ψηλά τον δείκτη και στρέψει το βλέμμα της καταπάνω μου. Μάλλον θα επιλέξω την εκδοχή που ικανοποιεί τη δίψα σας για εξουσία».

Παραλίγο να βάλω τα γέλια, αλλά κρατήθηκα. Πρόλαβα να μετατρέψω το αυθόρμητο χαχανητό σε βήχα και να πνίξω τη

διάθεση για αστεία, αφήνοντας την ενόχληση και την έκπληξη να υπερισχύσουν.

Με αργές κινήσεις έβγαλα τα γυαλιά ηλίου και τα κρέμασα στην τσέπη του πουκαμίσου μου. Κέρδισα χρόνο για να την παρατηρήσω καλύτερα. «Για πες μου, Χέιβεν από την Καλιφόρνια, είχες ποτέ μπλεξίματα με την Αστυνομία; Είχες εμπειρίες που να δικαιολογούν την εχθρική συμπεριφορά σου απέναντι στα όργανα του νόμου;»

«Όχι. Μπορείτε να ελέγξετε τον φάκελό μου. Ούτε κλήση για υπερβολική ταχύτητα δεν έχω πάρει. Αν βέβαια εσείς, με τη σοφία και την επαγγελματική κρίση σας, πιστεύετε ότι αξίζει να μου κόψετε πρόστιμο εξαιτίας της εγκληματικής πράξης μου, θα είναι το πρώτο μου. Δεν έχω αρνητική άποψη για τους αστυνομικούς. Απλώς αναλογίζομαι πόσο δύσκολη είναι η δουλειά κάποιου, που πρέπει συνέχεια να αντιμετωπίζει τους ανθρώπους λες και είναι κακοποιοί. Εσείς, συγκεκριμένα, το κάνετε πολύ καλά, αστυνομόμε...» μισόκλεισε τα μάτια της, προσπαθώντας να διαβάσει το ταμπελάκι με το όνομά μου. «Χέιλ», συμπλήρωσε.

«Διοικητής».

«Διοικητής Χέιλ», επανέλαβε εκείνη. Μερικές ακόμα απειθαρχες μπουκλές δραπετεύσαν από τον κότσο της. Έτσι όπως έπεσαν στα πλαϊνά του προσώπου της ήταν λες και διαμαρτύρονταν κι εκείνες μαζί της.

Δεν μπορούσα να αποφασίσω αν ήταν όμορφη ή όχι. Ούτως ή άλλως δεν σκόπευα στο άμεσο μέλλον να ξαναδεσμευτώ. Κατάλαβαινα όμως ότι ήταν ζώρικη, όσο ζώρικά φαινονταν και τα φυτά της, που άπλωναν φύλλα και κλαδιά, διεκδικώντας χώρο στο αυτοκίνητό της. Για λίγη ώρα, απλώς κοιταζόμασταν και, περιέργως, μου ερχόταν να της χαμογελάσω. Τα σχόλια αυτής της θρασυτάτης γυναίκας φανέρωναν σαρκασμό και ειρωνεία. Ήμουν

ειδικός σε τέτοιου είδους συμπεριφορές και ήξερα ακριβώς πώς να τις χειριστώ. Εκείνο το κορίτσι, όμως, είχε κάτι που αντί να σε απωθεί σε... προκαλούσε.

Σου κινούσε το ενδιαφέρον.

Εγώ, από την άλλη, γινόμουν απωθητικός.

Βέβαια είχα τους καλύτερους δασκάλους.

Όρθωσα το ανάστημά μου. Δεν υπήρχε λόγος να την ανεχτώ άλλο. «Πρέπει να ξεφορτώσεις μερικά φυτά», της υπέδειξα.

Τα μάτια της γούρλωσαν και το πρόσωπό της πήρε μια πληγωμένη έκφραση. «Δεν μπορώ να τα αφήσω στη μέση του δρόμου! Πάνω δουλειά σε λίγο και, όταν σχολάσω, θα είναι πολύ αργά».

«Είναι φυτά. Πρέπει οπωσδήποτε να τα αφήσεις, προκειμένου να έχεις ορατότητα από τα πλαϊνά παράθυρα και από το πίσω παρμπρίζ, όπως ορίζει ο νόμος».

Εκείνη, πριν τελειώσω τα λόγια μου, στράφηκε προς τα φυτά και άρχισε να τους μουρμουρίζει.

Είχα μείνει άναυδος. «Τι κάνεις; Μιλάς στα φυτά;»

Αναστέναξε. «Είναι ζωντανοί οργανισμοί που αισθάνονται την ενέργεια. Είμαι σίγουρη ότι κατάλαβαν τη στενοχώρια μου. Θέλω να ζήσουν και να ευδοκιμήσουν, αντί να εισπνέουν το άγχος μου. Ειδικά τώρα που θα πρέπει να περιμένουν μόνα τους στη μέση του δρόμου, μέχρι να επιστρέψω».

«Να εισπνέουν...» Έσκυψα κοντά της. «Μήπως έχεις εισπνεύσει κι εσύ κατιτί; Μήπως πρέπει να σου κάνω αλκοτέστ;»

«Δεν παίρνω ναρκωτικά». Έριξε άλλη μια ματιά προς τα φυτά και οι ώμοι της έπεσαν. Ενώ αρχικά φαινόταν έτοιμη να λογομαχήσει, για να υπερασπιστεί τα φυτά της, άρχισε να βγαίνει αργά αργά από το αυτοκίνητο αποκαρδιωμένη.

Για κάποιον ακατανόητο λόγο τη λυπήθηκα, αλλά αμέσως μετά θυμήθηκα ότι πρόκειται για φυτά – αν και ειλικρινά

βρίσκονταν σε μαύρα χάλια. «Είπαν ότι θα βρέξει απόψε», κατόρθωσα να πω.

Καθώς έβγαζε μια γλάστρα από το πίσω κάθισμα, με κοίταξε. «Θα έρθω να τα πάρω αργότερα», είπε και μου την έδωσε για να πάρει την επόμενη. Μέσα σε δύο λεπτά είχε μετακινήσει αρκετά φυτά –πέντε για την ακρίβεια–, ούτως ώστε να αδειάσει το κάθισμα του συνοδηγού και να ξεμπλοκάρει η θέα από τα πίσω παράθυρα.

Της επέστρεψα το δίπλωμα και την άδεια κυκλοφορίας.

«Πάρ' το ως προειδοποίηση. Και να προσέχεις πώς οδηγείς, Χέιβεν από την Καλιφόρνια».

«Ω διοικητή Χέλ από το Πέλιον, θα προσέχω. Ευχαριστώ για την επιείκεια».

Αισθάνθηκα τις άκρες των χειλιών μου να τραβιούνται προς τα πάνω από μια αόρατη δύναμη. Αμέσως έβαλα τη γροθιά μπροστά στο στόμα μου και έβηξα, μέχρι να έρθω στα συγκαλά μου. Τη χαιρέτησα μ' ένα νεύμα και επέστρεψα στο περιπολικό μου.